

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput VI. De Alarico Gotho, & quomodo romam repantino insultu adortus,
eam graviter afflixerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

νότιοι αὐλαῖς τε λαγύμένοις· οὐ δέ γλάδις περὶ τὸ περιφερεῖον τοῦ πολεμῆ μόλις διεστῶθη, πολλὰς αποβαλλὼν, ἀρδίου δὲ τές τοι καλυψόμενος σκηνὴς· εἶναι δέ τοῦ Βάρβαρου, ικανῶς πανάγχωπον, τοῖον θιάδες φεύγετεν συμφορᾶς· οὐδεὶς γάρ οὐ τῇ φυγῇ, οἱ μὲν αὐτῶν αντρεπεῖσιν οἱ δέ Ζωγρύπεινες, δέ συμποιοῦσι τέλιον κανταύλινόπολιν ξέπειμφεύγοντας δόξαν δὲ τοῖς αρχαστοῖς διανείμανται ταῖς, μή πιπλῆσθαι οὔτε νεῳερεῖσται· τές μὲν, εἰσὶ δὲ λίγοις πρήμασι απέδοντε· τές δέ, πολλοῖς περιγένεται διηγένειν παρέδοσσαν, ἐπὶ τὸ μήτε κανταύλινόπολεως, μήτε πάστοις διερώπινος ἐπίκαιον, καὶ τῇ μέσῃ θαλάσσῃ χωρίζεται τὸ ἔγνωσμαν τοῦ θεοῦ· πολλοῖς τοῖον ἐκ τοῖς τέ πληνθεὶς απρεβεντούσι τοῖς πολλαῖς δέξεσθαι τοῖς βιδυνίαις τεθέαματο, περὶ τῷ καλυψόμενῷ διύμπω ὥρη, σπορεσθέντοι οἰκεύεσθαι, καὶ τές αὐτοῖς λόφοφας καὶ ὑπωρείας γεωργεῖται.

A una cum Barbaris qui sub ipsius erant. Ul-
dis vero in ultriorem fluminis ripam
transgressus, a grec tandem evasit, multis
quidem suorum amissis: Sciris vero ad
internacionem deletis. Erathæc gens
Barbara, multitudine hominum abun-
dans antequam in hanc calamitatem
incidisset. Nam cum hi tardius quam
reliqui fugissent, pars eorum truncata:
pars capti vincitique, Constantinopolim
transmissi sunt. Cumque Magi-
stratibus placuissest eos per varia loca
dispersi, ne quid novi, ut potest numero
prævalentes, tentarent: alios quidem
exiguo pretio vendiderunt: alios vero
gratis in servitutem dederunt: ea con-
ditione, ne unquam Constantinopolim
ingredierentur, neve in Europa regi-
ones ullas pedem inferrent: sed inter-
positi maris divortio à locis sibi notis se-
pararentur. Ex his, non exigua pars re-
licta, eorum scilicet qui emporiem non
invenerant, alias alibi habitare jussi sunt.
Multos certe in Bithynia vidi juxta O-
lympum montem, qui hac illac sparsi de-
gebant, & colliculos illic vallesque sub-
iectas arabant.

$$K \in \Phi_1 \subseteq$$

Περὶ φλαρίχης τῆς γέντεω, καὶ αἱ τριώμηνες σπεῖαι, οἵτιοι καὶ
ρει ταῦτην πολέμου.

ΤΑ μὲν ἐν πρεστὶ ἔω τὸ δέχομέντος, πολε-
μιῶν απήλαυτο, καὶ σὺν κόσμῳ πολ-
λοῖς οὐδὲν τοῦτο τὴν πάνταν δόξαν ληγότει
ν· Οὐ όποιον ταῦτα πρεστίς δύνω, εἰ αταξία
λη, πολλῶν ἐπανισταμένων τυρενίων πίνακα δῆ
μος, τὴν σελίχων άναιρεσιν, αλαζειχόν
τῶν γοτθῶν τούτου μέρμηρον, τρεσσόβλοταν
αλεξίπλευντος πρεστίς οὐδέποτε, απέτυχε καὶ κατα-
λαβὼν τὴν ρώμην, ἐπολιόρκη, πολλές βαρεά-
ρες επιστήσας θύμειοιτι πόλιαν ὡς μη
εἰκονικέως ταῦτα τοῖς εν τῇ πόλε, ληστὸ-
ς τὸ πόρος· ὅδε γὰρ ὁνομάζεται τὸ ρώμαιον
ἐπίνεον· Χεονίας δὲ γνωμένης πολιορκίας,
λιμετεκηλούμενος τὴν πόλιν πιέζοντος, δέ-
καν τὸ πολλῶν, καὶ μάλιστα βαρεάρεων τῷ
θρῷ, τρεσσός τον αλαζειχον αύξεμολέντων,
αιγακαῖον εἴδοκε τοῖς ἐλλήνιστοι τὸ συγκλή-
τα, οὐδὲν τῷ καπιτιωλικῷ τοῖς ἀλλοις ναοῖς
δοσκοῖς γέρει τινές ἐπὶ τόπῳ μετακληθέντες

C

CAPUT VI.

De Alarico Gotho, & quomodo Romam repentina insultu adortus, eam graviter affixerit.

Ita Orientis quidem imperium hosti-
bus penitus liberatum est, & summo-
cum decoro præter omnijum expectati-
onem gubernabatur; cum Imperator
admodum juvenis esset. Occidentis
autem partes perturbatae erant, cum
multi subinde Tyranni extulgerent.
Quo quidem tempore post cædem Stili-
Dconis, cum Alaticus Gothorum Dux
missis ad Honorium legatis de pace, re-
pulsa tulisset, Romam obsidere aggres-
sus est: ingenti agmine Barbarorum ad
ritas Tybris apposito, ne alimenta civi-
bus importarentur ex Portu. Sic enim
vocant navale urbis Romæ. Porro cum
obsidio diutius protraheretur, & fames
similac pestis urbem premeret, plures-
que è servis, ac præcipue iij qui natione
Barbari erant, ad Alaticum transfuge-
rent; hi qui in Senatu pagani erant, ne-
cessè esse dicebant, ut in Capitolio &
in aliis templis sacrificaretur. Etenim
Etrusci quidam, à Praefecto urbis ad hoc

acciti, fulminibus ac tonitruis barbarem hostem fere abacturos spondebant. Idque à se factum esse jactabant Narniae, quæ urbs est Tulsea; quam prætergrediens Alaricus tunc cum Romam contenderet, haudquaquam cœperat. Verum istos nihil urbi profuturos fuisse, ipse exitus declaravit. Certe qui mente valebant, hæc Romanis ex Dei indignatione evenisse perspiciebant, ob vindictam eorum quæ præ luxu atque intemperantia, erga cives simul ac peregrinos injuste egerant. Itaque ajunt probum quendam Monachum ex his qui in Italia erant, Alarico Romanum properantem suafuisse, ut urbi parceret, nec tantorum malorum auctor existeret. Cum Alaricus respondisse dicitur, se non sua sponte hæc aggredi: sed quendam sibi aliud molestem esse, qui ipsum urgeat, Romanique expugnare jubeat: quod & ille tandem fecit. Porro cum urbem ob sideret, plurimis muneribus acceptis, aliquanto temporis spatio obsidionem solvit, cum Romani paci essent, se Imperatori persuasuros, ut illum in amicitiam reciperet.

C

CAPUT VII.

Quomodo Innocentius Romanæ urbis Episcopus legatos misit ad Alaricum. Item de Jovio Praefecto Prætorio Italia: & de legatione ad Imperatorem, & de his quæ Alarico conigerunt.

Quemque hac de re legatio missa esset, hi qui in palatio Principis Alarico adversabantur, paci obstabant. Postea vero cum Innocentius Romanæ urbis Episcopus legatos misisset, Alaricus Imperatoris litteris evocatus, Ariminum venit, quæ urbs ducentis ac decem stadiis distat Ravenna. Ibi dum ante muros urbis castra posuisset, Jovius Praefectus Prætorio Italia cum eo collocutus, Alarici postulata Imperatori significavit, eumque codicillis Magistrorum utriusque militiæ honorandum esse. Verum Imperator, quod quidem ad pecuniam & annonas pertinet, quas poscebat Alaricus, Jovio utpote Praefecto potestatem concessit. Dignitatem vero se nunquam daturum respondit. Porro Jovius legatum ex palatio missum in tentoriis Alarici prætolatus, latis inconsultè coram universis Barbaris,

ωδιτεύπαρχος τῆς τάσσεως, ὑποταξίκη πλοικού βρεοῖαις ἀπελάσθυ τὸν βασιλεὺς ηγένετο τοιότον αὐλοῖς εἰργασθεὶς τοῦ πόλιν τῆς Θεσσαλίας, ἢν παρεῖν ἀλλαχθεὶς πεπιτῶν ρώμην ἔχειν. ἀλλὰ τέτοι μηδὲν ὄφελος ἔσεσθαι πόλει, οὐδὲποτε εἴδετε τοῖς γῆς φροντοῖς, οὐδὲ θεομητίας κατεφάνετο ταῦτα συμβαίνεντα ρώμην, ποιῶν ὃν περιττόν υπὸ πολλῆς ράσσειν, καὶ αὐλολασίας εἰς αὐλές τοῦ ξενεστίου θυμοῖσι. λέγεται γένει αγαθός πετρῷ εν Ιταλίᾳ μαχῶν, σπένδοντεπιρρώμην ἀλαζίχωπαζινεται, φείταδιατῆς πόλεως, μηδὲ τηλετῶν αὐτον ψεύσθαι κακῶν τοῦ ἡ Φάναι, οὐδὲ ἐκὼν Καρδεύπιτχρεῖς ἀλλά ποτε συνεχῆς οὐχιῶν αὐλοῖς βασιλεῖαι, καὶ ἐπίστεντη την ρώμην πορθεῖν ὁ δῆτελος θυμόποιοντεν. οὐδὲ πολιορκεῖ, πλέοντα διδούσαταί τοι, ἐπιχειρονατήτων τοῦ βασιλέα πέτσθεντος εἰρημένης δέχεται.

Κεφ. §.

Πιεὶ ἴνοντες τὸ τῆς πρεσβυτηρίας βάπτισμα ἵπποτε, οὐ διπρεπεῖσθαι πρὸς ἀλέργον, καὶ οὐδὲ ιδεῖ τὸ ιδεῖ, οὐπάρκυνεπιτηνεῖ: βασιλέα πρεσβύτερον, καὶ οὐδὲποτε αὐλαρίχω συνέτεν.

Γενουλίνος ἤδειτά τε πρεσβύτερος, αὐτοῖς αὐτία πεφάποντες ἀλαζίχωποι βασιλεῖοις, ἐνεπόδιζον τὴν εἱρίην: μῆτραι ταῖς πρεσβύτεροις αὐτοῖς οὐκονέντες Ερωμαντικοπάπη, μετακινητεῖς αλαρίχος βεύματος θεσμῶν, πίκεν εἰς αριμένον πόλιν δεκατιάδωντος αὐλοῖς τὸν ράβενην αὐτεπάται, εἶλεται οὐδὲ τηνακινας ἔχοντες τεράτων τεχνῶν, εἰσόρεται έλαθων οὐδεῖος τὸν ταλαίαν παρεχος αὐτοῖς οὐδὲτοις Σατιλεῖτην ἀλαζίχωποις, καὶ οὐδὲποτε τοῖς αὐλοτιμῆσαι τραπηγεδυναμεῖς εἰπεῖσας οὐδὲ βασιλεύς, χειροτονημένην καὶ σημασίων ὃν ητό, οὐενπαρχωιούσια την εξοτιδεδωκεν αξίας γε πόλεις μεταδώσιν αὐτοῖς δηλωσεν αὐτελως ἤ ιδει οὐδὲ τηδιαλέρησην την οὐτεμένας τὸν οὐτων βασιλεωνταταταλμένον, ανατινώσκεν κέλευεπαρεντατα